

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Croitorașul cel viteaz

de Frații Grimm

Intr-o dimineață de vară, un croitoraș ședea plin de voieșie la masa lui de lucru de lângă fereastră. Cosea de zor, iar mâinile lui parcă alergau singure. Tocmai atunci se întâmplă să treacă pe stradă o țărancă, strigând cât o ținea gura:

- Magiun! Magiun bun de vânzare! Magiun! Hai la magiun!

Cuvintele femeii îi plăcură croitorașului și, scoțându-și capul pe fereastră, îi zise:

- la vino sus la mine, mătușică dragă! Presimt c-o să-ți defaci repede toată marfa...

Femeia urcă anevoie cele trei etaje, din pricină c-avea un coș tare greu. Când ajunse în camera croitorașului, acesta o puse să-i arate toate oalele cu magiun.

Le cercetă cu luare aminte, ca nu cumva să se înșele în vreun fel. Le cântări în mână, pe rând, își vârî nasul în fiecare, și în cele din urmă spuse:

- Da, da, nu-i rău!... la cântărește-mi, dragă mătușică, așa, pe la vreo patru uncii. Adică, ia stai, poate să fie chiar și un sfert de funt, că doar n-oi sărăci din pricina asta!

Femeia, care trăsesse nădejde că-i un mușteriu bun și-o să-i facă cine știe ce vânzare, îi cântări cât ceruse, dar plecă îmbufnată și bombănind. „Magiunul ăsta cred c-o să-mi priască, nu șagă! își zise croitorașul în sinea lui... și o să-mi mai dea și putere!”

Așa că scoase pâinea din dulap, își tăie o felie zdravănă și o unse cu magiun din belșug.

„Nu m-ating de ea până nu dau gata vesta!” gândi croitorașul. Apoi puse felia de pâine cât mai aproape de el, s-o aibă tot timpul în fața ochilor, și se apucă să coasă mai departe. De bucuros ce era, făcea împunsături din ce în ce mai repezi. În vremea asta, mirosul cel dulce al magiunului se răspândi în toată odaia și ajunse la droaia de muște care moțâiau pe pereți. Atrase de mirosul plăcut, acestea dădură buzna să se așeze grămadă pe bucata de pâine.

- Hei, muștelor, da' cine v-a chemat aici?! strigă în ciudat croitorașul, încercând să alunge oaspeții nepoftiți.

Dar muștele, care nu înțelegeau deloc graiul oamenilor, nu se lăsară izgonite, ci tăbărâră puzderie asupra ospățului. Atunci croitorașul își ieși din pepeni și, apucând o basma, începu să lovească fără cruțare în grămada de muște. „Păi dacă-i așa, las' pe mine, că vă-nvăț eu minte” își zise el.

Ridică basmaua, numără și, ce credeți: nu mai puțin de șapte muște zăceau răpuse-n fața lui, cu piciorușele țepene!

„Da' știi că-mi ești voinic, măi băiete!” se grozăvi croitorașul, admirându-și singur vitejia. „O ispravă ca asta se cuvine s-o afle pe dată tot târgul!...” își mai zise el. Apoi își croi la iuțea un brâu, îl cusu bine, să fie trainic, și brodă pe el, cu litere de-o șchioapă: „Șapte dintr-o lovitură!”

„Da' ce, parcă târgul ăsta al nostru, e de ajuns?” continuă croitorașul să vorbească cu sine însuși. „Lumea întregă s-ar cuveni să-mi știe isprava, că doar nu e un fleac!” Și de voios ce era, inima începu să-i tresalte ca o codiță de purcel...

Se socoti el ce se socoti și, cum atelierul i se păru neîncăpător pentru o asemenea vitejie, își încinse brâul, hotărât să-și încerce norocul în lumea largă. Înainte de-a porni la drum, scotoci prin toată casa, doar-doar de-o afla ceva de-ale gurii, ca să ia cu el. Nu găsi însă decât o bucată de brânză veche, dar se grăbi s-o vâre în buzunar.

Nici n-apucă să treacă bine de poartă, că și zări o pasare care se încurcase într-un tufiș și se zbătea să iasă de acolo. O scoase dintre ramuri și o vâri și pe dânsa-n buzunar, alături de bucata de brânză. Apoi o porni voinicește la drum, iar ușurel cum era, nici vorbă să se prindă oboseala de dânsul.

Drumul pe care-l apucase ducea peste un munte. În creștetul lui, croitorașul dădu peste o namilă de uriaș care privea liniștit în zare. Croitorașul se apropie de dânsul, fără teamă, și-i zise:

- Bună ziua, frate! După cum văd, stai aici, la viață tihnită și te mulțumești să măsoari doar cu ochii lumea! Păi, asta-i treabă pentru un voinic ca tine? Se cade oare să te lași așa, în dorul lelii?... Eu nu mă mulțumesc doar cu atât și am pornit să colind lumea largă, ca să-mi încerc norocul... N-ai vrea să vii și tu cu mine?

Uriașul se întoarse cu dispreț spre croitoraș și n-avu decât un singur răspuns:

- Ți-ai și găsit cu cine să mă-nsoțesc! Cu un coate-goale ca tine!...

- Ce-ai spus?! Na, citește aici, ca să-ți dai seama cu cine ai de-a face și pe urmă să vorbim... se grozăvi croitorașul nostru și-și descheie haina, arătându-i uriașului brâul.

Uriașul citi: „Șapte dintr-o lovitură!” și, crezând că-i vorba de șapte oameni doborâți de croitoraș dintr-o dată, începu să se uite altfel la fărâma de om ce-i stătea în față. Dar în sinea lui tot nu-l crezu în stare de asemenea faptă și socoti de cuviință să-l pună la încercare.

Luă de jos un pietroi și-l strânse în pumn, până ce îl făcu praf și pulbere, sfărâmându-l.

- Hai, fă și tu ca mine, de ești chiar atât de voinic pe cât știi să te lauzi spui! Îl îndemnă uriașul.
- Numai atât?!... păru să se mire croitorașul. Păi asta-i o joacă de copil pentru unul ca mine!

Nici nu-și termină bine vorbele că, vârându-și mâna-n buzunar, scoase de acolo bucata de brânză și-o strânse-n pumn până țâșni tot zerul din ea.

- Acum, ce mai ai de zis? Îl înfruntă croitorașul. Uriașul tăcu încurcat, dar parcă tot nu-i venea să creadă că fărâma asta de om are atâta putere. Și ca să-l mai încerce încă o dată, ridică un alt pietroi din pulberea drumului și-l zvârli atât de sus, că abia îl mai puteai zări.

- Ei, piticanie, ia să te văd și pe tine de ce ești în stare!

- Strașnică azvârlitură, n-am ce zice, răspunse croitorașul, dar vezi că, până la urmă, pietroiul pe care l-ai aruncat tot s-a întors pe pământ! Eu o să zvârl unul care n-are să se mai întoarcă niciodată...

Acestea fiind zise, croitorașul scoase pasărea din buzunar și-i dădu drumul în văzduh. Bucuroasă la culme că-și recăpătase libertatea, pasărea se avântă în înaltul cerului și nu se mai întoarse.

- Ei, cum îți plăcu zvârlitura asta, frate?!... Îl cam luă peste picior croitorașul.

- Ce să zic, văd că la aruncat te pricepi! recunosc uriașul. Da', vorba este: de altele ești bun? Să cari în spinare o povară mai ca lumea ai putea? Ori te dor șalele?...

Îl duse pe croitoraș la un stejar falnic, care zăcea doborât la pământ, și-i zise:

- Ia să te văd! De ești chiar atât de voinic pe cât spui, ajută-mă să scot copacul asta din pădure!

- Da' cum să nu, bucuros! răspunse croitorașul. Hai, treci de ia în spinare tulpina cu partea dinspre rădăcină, iar eu o să duc coroana, că doar crăcile și frunzișul sunt partea cea mai mare și mai grea.

Uriașul își săltă tulpina pe umăr, iar croitorașul odată sări pe-o creangă. Și cum matahala nu mai putea să-și întoarcă capul, trebui să care-n spate tot copacul. Ba-l mai cără și pe croitoraș pe deasupra!

Croitorașul ședea liniștit pe creanga lui și fluiera plin de voioșie, ca și când ar fi fost o joacă pentru el să ducă-n spinare asemenea greutate.

Uriașul cără copacul o bucată bună de drum, dar la un moment dat simți că-l lasă puterile și zise:

- Oprește, că nu mai pot! Prea e greu! Trebuie să-l dau jos din spinare, că m-a deșelat...

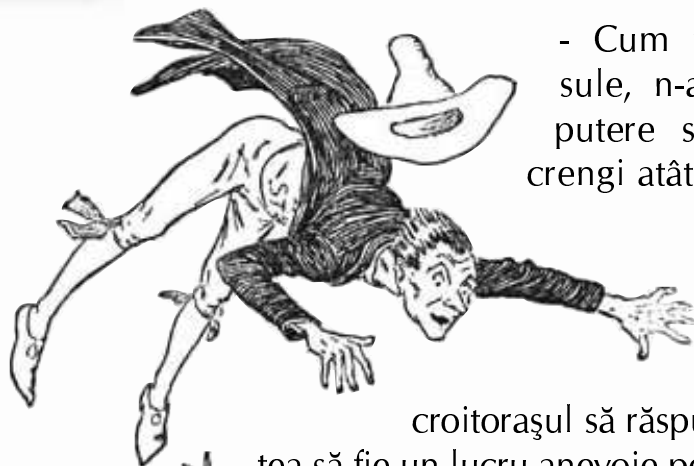
Croitorașul sări sprinten de pe creanga și, apucând trunchiul cu amândouă mâinile, de parca l-ar fi cărat tot timpul până atunci, începu să-și rădă de bietul uriaș:

- Poftim, ditamai matahala și nu e în stare să ducă-n spate un fleac de copac ca ăsta!...

Merseră ei ce mai merseră împreună și se nimeriră să ajungă-n fața unui cireș. Uriașul apucă numaidecât crengile de sus, încărcate cu cireșe pârguite și, aplecând trunchiul pomului până-n dreptul voinicului nostru, îl îndemnă să-l prindă în mână, ca să poată culege cireșe cât i-o fi voia.

Dar vezi ca voinicului nostru era prea slăbuț ca să poată ține pomul, și când uriașul îl lăsă din mână, cireșul își ridică deodată crengile, săltându-l în aer și pe croitoraș.

Mult nu trecu însă și se pomeni iar pe pământ, viu și nevătămat. Va închipuși dumneavoastră că acum fu rândul uriașului să-l ia în zeflemea!

- Cum vine asta, voinicosule, n-ai nici măcar atâta putere să ții locul niște crengi atât de subțirele?...

- la auzi-l ce vorbește!... Păi, putere am câtă poftesti!... se grăbi

croitorașul să răspundă. Ce, asta ar putea să fie un lucru anevoie pentru unul care a doborât șapte dintr-o lovitură? Da' vorba e c-am sărit peste pom din cu totul altă pricină... Am auzit prin tufișurile alea niște vânători care tot slobozeau focuri de pușcă și am fost curios să văd și eu ce este. Sări și tu ca mine, dacă poți!...

Uriașul își făcu vânt, dar, oricât se căzni, nu fu în stare să sară peste pom, ci rămase agățat cu picioarele printre ramuri. Astfel, se întâmplă ca și de data asta să se arate mai dibaci croitorașul. Atunci uriașul încercă altceva:

- De ești atât de voinic pe cât spui, atunci hai cu mine în peștera uriașilor, să stai acolo peste noapte.

Croitorașul se învoi, pasămite bucuros, și-l urmă. Intrară ei în peșteră și numai ce dădură cu ochii de o mulțime de uriași care stăteau roată-n jurul unui foc. Fiecare matahală ținea în mână câte-o oaie friptă și se înfrupta din ea. Croitorașul căută cu atenție împrejur și-și spuse în sinea lui: „Oricum, aici tot te miști mai în voie decât în chichineața aia de atelier!”

Uriașul îl duse în dreptul unui pat și-l îmbie să se culce în el și să doarmă cât i-o fi voia. Dar vezi că patul ăsta era prea mare pentru croitorașul nostru, așa că nu se culcă în el, ca toți uriașii, ci se ghemui într-un colțișor. Pe la miezul nopții, socotind că voinicul doarme dus, uriașul se sculă fără să facă pic de zgomot și, apucând un drug mare de fier, izbi în pat cu atâta putere, că-l sfărâmă-n două.

„De-acuș s-a zis cu lăcusta asta afurisită!” se bucură uriașul, în sinea lui.

A doua zi, în zori, uriașii o porniră-n pădure și nici nu-l luară în seamă pe croitoraș. Uitaseră cu totul de dânsul. Când colo, ce să vezi: croitorașul pășea pe urmele lor, voios nevoie mare. Tare se mai

însăpămăntară uriașii atunci când îl văzură și, temându-se ca nu cumva să se înfurie pe ei și să-i facă pe toți chisăliță, o luară la goană de le sfârâiau călcâiele, nu alta.

Croitorașul își văzu de drum spre alte meleaguri și, drept să vă spun, nasul lui cel ascuțit se dovedi călăuză strașnică! După ce colindă el prin fel și fel de locuri, într-o zi se întâmplă să ajungă în curtea unui palat mare. Și cum se simțea tare ostenit, se întinse pe iarbă și adormi de îndată.

În timp ce dormea, oamenii de pe acolo se adunară-n jurul lui, să-l vadă mai de aproape, și ramaseră cu gura căscată când băgară de seamă că pe brâul cu care era încins flăcăul stătea scris: „Șapte dintr-o lovitură!”

- Vai de zilele noastre, începură ei a se văicări, da' ce-o fi căutând pe la noi viteazul ăsta, că doar e vreme de pace! Trebuie să fie vreo căpetenie de oști...

Și oamenii alergară de îndată să-l vestească pe împărat și-și dădură cu părerea că un asemenea voinic le-ar fi de mare trebuință de s-ar porni vreun război. Și că, în nici un caz, n-ar trebui să fie lăsat să plece.

Împăratul socoti că sfatul norodului e cum nu se poate mai bun și trimise pe unul din sfetnicii săi de încredere la croitoraș, să stea pe îndelete de vorbă și să afle de nu cumva acesta se învoiește să se bage lefegiu în oastea împărăției.

Dar cum voinicul nostru încă mai dormea, curteanul așteptă până ce-l văzu că se trezește. Și-n timp ce croitorașul își dezmoțea mădularele și se freca la ochi, curteanul îi și spuse despre ce era vorba.

- Păi, pentru asta am și venit aici! zise croitorașul. Sunt gata să-mi pun paloșul în slujba împăratului!

Voinicul nostru se bucură de mare cinstire și împăratul avu grijă să-i dea în dar o minunăție de casă cum mulți dregători, dintre cei mai aleși numai râvneau. Vezi însă că celelalte căpetenii începură să-l pizmuiască pe voinic și-ar fi vrut să-l știe plecat peste mări și țări.

- Cum o scoatem la capăt cu ăsta, se întrebară ei, dacă ne-om lua cumva la hartă cu dânsul?! Că de s-o năpusti asupra noastră, cum îi e obiceiul, șapte dintr-o lovitură doboară...

Mai vorbiră ei ce mai vorbiră, și până la urmă se hotărâră să meargă cu toții la împărat și să-i ceară să le dea drumul din oștire.

- Nu ne simțim în stare, măria-ta, să luptăm cot la cot cu unul ca el, care doboară șapte dintr-o lovitură! se plânseră ei stăpânului lor.

Împăratul fu foarte mâhnit la gândul că din pricina unui singur om ar putea să se înstrăineze de toți slujitorii cei credincioși și că ar putea chiar să-i piardă. Și se căina amar că făcuse negliobia de a-l fi luat în slujba lui.

Chibzui el ce chibzui cum să scape cât mai repede de voinic, dar vezi că nu era chiar atât de ușor!... Să-i dea papucii de-a dreptul, nu cuteza, de teamă ca viteazul să nu-i facă de petrecanie lui și întregii sale oștiri și, după aceea, să se înscăuneze el în jilțul domnesc. Multă vreme se zbatu împăratul cum să se descotorosească de nepoftitul ăsta și-n cele din urma îi veni o idee.

Printr-un curtean, trimise vorbă croitorașului că l-ar ruga să-l ajute într-o treabă care ar fi floare la ureche pentru un om atât de viteaz ca el.

Curteanul îi povesti croitorașului că într-o pădure din apropierea cetății de scaun se pripășiseră doi uriași, și că blestemații aceștia nu făceau altceva decât să prade, să ucidă și să dea foc, făcând pierdute zeci de vieți nevinovate și pricinuind numai pagube. Și-i mai zise că, până atunci, oricine se-ncumetase să se apropie de ei își pusese viața-n primejdie. Iar de s-ar arăta el gata să le vină de petrecanie acestor uriași, împăratul l-ar răsplăti pe măsura faptei lui vitejești și i-ar da de soție pe singura lui fiică și, drept zestre, o jumătate din împărăție.

„Ei, așa chilipir mai zic și eu că-i de mine! Strașnic m-a mai nimerit!” gândi croitorașul în sinea lui. Că, vezi, cu o domniță frumoasă ca o cadră și c-o jumătate dintr-o împărăție nu te prea întâlnești la tot pasul!”

Și continuându-și parcă gândul, grăi către trimisul împăratului:

- Nici nu mai încape vorbă că mă-nvoiesc! Și să-i duci veste împăratului că am eu grijă de uriașii aceia și-o să-i fac să-și lase oasele în codru...

Apoi croitorașul porni cât mai degrabă spre acea pădure, însoțit de cei o sută de călăreți pe care i dăduse împăratul drept ajutor. De îndată ce ajunse la marginea pădurii, voinicul le zise însoțitorilor lui:

- Așteptați-mă aici, ca mă răfuiesc eu și singur cu uriașii! Să n-aveți nicio grijă, o să le fac de petrecanie la amândoi!...

Apoi se afundă-n pădure și începu să cerceteze cu de-amănuntul, ba în dreapta, ba în stânga, fiecare desigur.

Mult timp nu trecu și, deodată, îi zări și pe cei doi uriași. Dormeau buștean la umbra unui copac și sforăiau atât de tare, că se zbăteau crengile în jurul lor ca bătute de furtună. Croitorașul își umplu repede buzunarele cu pietre și se cățăără-n copac, de-ai fi zis că-i o veveriță.

Apoi, zvârr! Începu să arunce cu pietre în pieptul unuia dintre ei. Cum era rupt de somn, uriașul nu simți nimic multă vreme, dar până la urmă se trezi și, înghiontindu-și prietenul, îl întrebă:

- Ce te-a apucat să dai în mine?

- Pesemne că visezi! răspunse celălalt. De unde ai mai scos-o că dau în tine?

Adormiră ei din nou și croitorașul doar atât aștepta. Țintind bine, îl pocni cu o piatră pe celălalt uriaș.

- Aoleu, da' asta ce-i?! țipă acesta, ca ars. De ce mă lovești?

- Nu te-am lovit defel! bombăni primul uriaș.

Se ciorovăiră ei așa o vreme, dar cum erau tare osteniți, se lăsară păgubași și începură să tragă iar la aghioase. Croitorașul își începu din nou jocul: alese din buzunar piatra cea mai grea și-o zvârli cu toată puterea în pieptul primului uriaș.

- Te cam întreci cu gluma, auzi!... răcni acesta, sărind în sus ca un apucat.

Și, înșfăcându-l de piept pe tovarășul său, îl izbi cu atâta putere de un copac, că se cutremură copacul din creștet și până-n rădăcină.

Dar parcă celălalt se lăsă mai prejos?!... Nu trecu mult și începură să smulgă copacii din jur, cu rădăcini cu tot, și să și-i repeadă, ca orbeții, unul în capul celuilalt, până ce se prăbușiră amândoi la pământ, de parcă i-ar fi lovit trăsnetul în aceeași clipă.

În timp ce cobora din copac cu iuțeală, croitorașul își spuse în sinea lui: „Mare noroc am avut că nu l-au smuls și pe asta în care eram cocoțat; altminteri ar fi trebuit să sar ca o veveriță într-altul”.

Trase apoi paloșul din teacă și-l împlântă adânc, de vreo câteva ori, în pieptul fiecăruia din cei doi uriași. Într-un sfârșit, se întoarse la călăreții care-l așteptau în marginea pădurii și le zise:

- Gata-i treaba! Le-am venit de hac la amândoi; dar nu mi-a fost deloc ușor, zău așa! În disperarea lor, să-i fi văzut cum smulgeau copacii din rădăcini, ca să se apere. Dar poți să te pui cu unul ca mine, care doboară șapte dintr-o lovitură?...

- Nu cumva te-au rănit? săriră să-l întrebe călăreții.

- Auzi vorbă!... se supără croitorașul. Eu, rănit? N-au fost în stare să-mi clinească nici măcar un fir de păr.

Călăreții nu prea vrură să se încreadă-n spusele lui și intrară-n adâncul pădurii să vadă cu ochii lor care-i adevărul. Și nu mică le fu mirarea când dădură cu adevărat peste cei doi uriași, scăldați într-o băltoacă de sânge... Iar în jurul lor se putea vedea mulțimea de copaci cu rădăcinile smulse din pământ.

Croitorașul se înfățișă împăratului și-i ceru răsplata care i se cuvenea. Acesta însă se căi amarnic pentru făgăduiala făcută și scorni pe loc altceva, cu gândul să se descotorosească de nepricopsitul ăsta, care-i stătea ca un ghimpe-n coastă.

- Prea te grăbești, voinicule, grăi împăratul. Cuvântul meu e cuvânt, da' mai înainte de a ți-o da pe fiică-mea de nevestă și jumătate din împărăție, se cuvine să mai săvârșești încă o faptă de vitejie! Dar mare lucru nu-i pentru tine... Într-una din pădurile mele și-a făcut sălașul un inorog, iar dihania asta face numai pagube. Cu cât îl prinzi mai degrabă, cu atât va fi mai bine pentru tine.

- Dacă-i vorba de-un inorog, lasă-l în seama mea! De ăsta mă tem și mai puțin decât m-am temut de cei doi uriași... Că doar măria-ta știe ce-mi poate pielea: șapte dintr-o lovitură dau gata!

Apoi, luând cu sine o secure și-o funie, croitorașul o porni la drum. Ajuns în pădure, le spuse și de astă dată însoțitorilor lui să-l aștepte mai la o parte.

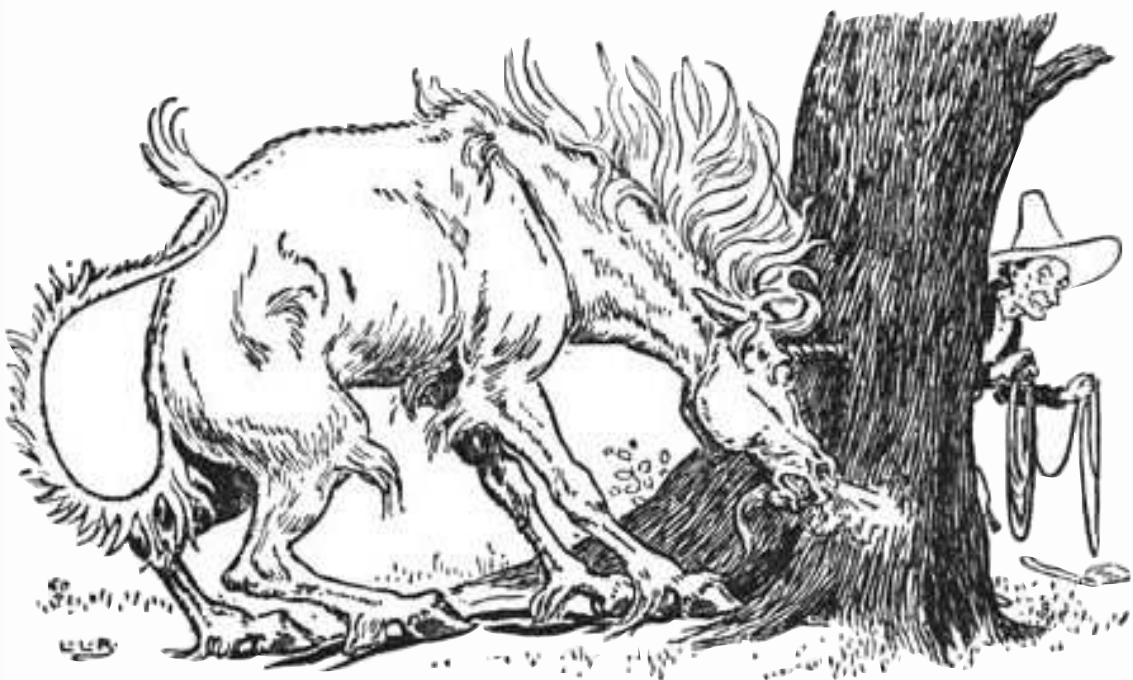
Pe inorog nu fu nevoit să-l caute prea mult, căci era aproape. Iar acesta, de cum îl zări pe croitoraș, se și repezi asupra-i, vrând să-l străpungă cu cornul, dintr-o singură lovitură.

- Ușurel! strigă voinicul nostru.

Rămase pe loc, liniștit, așteptând până ce fiara fu foarte aproape de el. Atunci sări cu sprinteneală în spatele unui copac. Dar inorogul nu-l slăbea defel și, repezindu-se cu toată puterea în copac, își înfipse cu atâta furie cornul în trunchi, că nu mai putu să-l smulgă de acolo și rămase astfel prins ca într-un piron.

„Ei, acum mi-a picat în laț mititelule!” se bucură croi-torașul. Ieși dindărătul copacului și, după ce trecu frânghia pe după gâtul fiarei, reteză cu securea cornul înfipt în copac. După ce sfârși toată treaba asta, lua inorogul de funie și-l duse peșcheș împăratului.

Dar vezi ca nici de astă dată împăratul nu se învoi să-și țină făgăduiala și-i ceru să săvârșească o a treia ispravă vitejească.

Înainte de-a se porni nunta, croitorașul trebuia să-i mai prindă un porc mistreț, care făcea mari stricăciuni într-una din pădurile împărătești. Și ca și-n celelalte două dăți, cei o sută de vânători urmau să-i stea în preajmă și să-i dea ajutor la nevoie.

- Bucuros o fac, măria-ta, răspunse croitorașul, că pentru mine asta-i o joacă de copil!

De asta dată însă nu-i mai luă cu el în pădure pe vânători, și aceștia fură tare mulțumiți, fiindcă mistrețul îi fugărise în câteva rânduri cu atâta înverșunare, că le pierise cheful să-i mai caute pricină.

De îndată ce-l zări pe croitoraș, fiara se năpusti ca turbată asupra lui, cu botul plin de spume, scrâșnind cu furie din colții ascuțiți. Își dezveli într-un rânjet colții, vrând să-l culce la pământ dintr-o lovitură. Și cu siguranță că l-ar fi răpus, dacă croitorașul cel sprinten n-ar fi fugit să se adăpostească într-un căsuță de vânătoare aflată-n apropiere. Cum știa că fiara e pornită pe urmele lui, nu zăbovi înăuntru, ci sări afară pe fereastră. Ocolind apoi căsuța, se piti după ea și-o închise tocmai în clipa când mistrețul dădea orbește buzna înăuntru...

Dihania cea feroasă spumega de furie, dar cum era prea greoaie și neîndemânică pentru ca să poată sări pe fereastră, pică în capcana întinsă cu istețime.

Voinicul îi chemă pe vânători ca să-i aibă drept martori că prinsese fiara, iar după aceea se înfățișă împăratului, care, de voie, de nevoie, trebui să-și țină cuvântul și să-i dea fata și jumătate din împărăție.

Nunta se sărbători cu multă strălucire, dar cu puțină bucurie. Și așa ajunse împărat croitorașul nostru cel isteț și viteaz.

Trecu ce trecu și într-o noapte împărăteasa cea tânără se pomeni că-l au-

de pe bărbatul ei vorbind prin somn. Și zicea el așa: „Băiete, ia apucă-te de-mi coase pieptarul și-mi cârpește nădragii, că de nu, odată te ating cu cotul peste urechi!”. Și atunci își dădu ea seama că soțul ei nu-i de neam.

A doua zi îi împărtăși împăratului totul, arătându-i cât era de nenorocită de ce aflase, și-l rugă din suflet s-o scape de pacostea asta de bărbat care nu era decât un nemernic de croitoraș.

Împăratul găsi multe cuvinte de mângâiere și la urmă îi zise:

- Nu te mai prăpădi atât cu firea, fata mea!... La noapte caută de lasă deschisă ușa de la iatac. Slugile mele vor sta de veghe afara, și de îndată ce-l va cuprinde somnul pe bărbatul tău, tu să le dai de veste. Într-o clipă l-or lega fedeleș, să n-aibă cum se împotrivi, și după aia l-or duce pe-o corabie, care o pleca cu el în lume. Iar așa o să i se piardă urma...

Tânăra împărăteasa fu mulțumită de spusele tatălui ei și, la rândul ei, îi zise că va face întocmai cum a sfătuit-o el. Dar se întâmplă ca o slugă să audă tot ce puseseră dânșii la cale. Și cum îi era credincioasă tânărului domnitor și-l iubea, îi destăinuie tot ce se uneltise împotriva lui.

- Dacă așa-i vorba, las' că am să pun eu capăt tuturor urzelilor acestora!
- răspunse croitorașul.

Și ca și când nimic n-ar fi știut, când veni seara, se culcă la ora obișnuită, alături de împărăteasă. Așteptă ea cu inima friptă să-l vadă adormit, și când socoti că doarme de poți tăia lemne pe el, se dădu jos din pat, deschise ușa iatacului și se culcă la loc. Atunci croitorașul, care se făcea numai că doarme, începu să răcnească:

- Băiete, ia apucă-te de-mi coase pieptarul și-mi cârpește nădragii, că de nu, odată te ating cu cotul peste urechi!... Am doborât eu șapte dintr-o lovitură, le-am făcut de petrecanie la doi uriași, am prins un inorog și-un mistreț, și crezi c-o să mă tem de nevolnicii ăștia care stau și pândesc după ușa iatacului?!

Auzindu-i vorbele, care te puteau baga în răcori, nu altceva, slugile se nfricoșară de moarte și-o luară la sănătoasa, de parcă ar fi gonit pe urma lor o oaste de sălbatici.

De atunci, nimeni nu mai cutează să-i caute pricină. Și uite așa s-a întâmplat c-a rămas croitorașul nostru pe tronul împărătesc până la sfârșitul zilelor lui.

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mihu**

Ilustrații de **Leslie L. Brooke**, din *The House in the Wood and Other Fairy Stories*, publicată de Frederick Warne & Co., Londra, 1909

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.